

"Ik schilder en schrijf hetgeen op mijn pad komt..."

Schilderen en schrijven zijn geen loopbaan

'Ik wist in 1965 al, 'dat ik geen vast baantje moest hebben in het onderwijs met een dertiende maand, kerstpakket en zo. Dat heb ik altijd als een soort verwerpelijk burgermansbestaantje voor tekenleraren gezien, en terecht.

Het is er dan ook nooit van gekomen, die vaste baan.

De loopbaan in de kunst zeker wel?

'Nee zeg! Hou toch op! Wie heeft het hier over een loopbaan! Ik doe wat ik doe en vraag niet waarom!', protesteert onze artiest Fred van der Wal lachend.

'Schilderen en schrijven zijn geen loopbaan. Het is Big Fun! Entertainment.

Ik houd ook helemaal niet van zwaarwichtige Von Klagenstein poëzie of zwaartillend proza. Light verse.

Als het talent heb, ga je beter schrijven dan je in het begin deed. Maar daarmee stijgt je nog niet op de maat schappelijke ladder of in aanzien op de sportschool.

Hij rilt bij dat woord en knippert nerveus met zijn ogen.

'Wanneer je schrijft, is er nergens in je buurt een ladder, een opstapje of een huishoudtrap te bekennen. Je bouwt ook niet aan iets, je schrijft gewoon door. Je vaart je eigen koers over de van eenvouds verlichte waat'ren met je chocolade schuitje.'

Bouwen aan een oeuvre zeker om iets tot stand te brengen?

Welnee.

'Ik schrijf en schilder wat me voor de voeten komt', zegt hij.

'En wel uitsluitend uit liefde voor het schrijven en schilderen en dat gaat ver en diep. Liefdesaffaires heeft men soms als kunstenaar meerdere in het leven, terwijl schrijven en schilderen voor mij blijvende liefdes zijn. Eeuwige trouw aan het schrijven is voor mij net zo vanzelfsprekend als zo lang mogelijk trouw blijven aan ademen.

Een levensbehoefte.

A way out of an impossible situation is de kunst altijd voor mij geweest.

Een escape van het treurige, materialistische, troosteloze, dorre, anti-culturele VVD milieu van mijn grootouders waarin ik opgroeide, maar niet kon leven. Ik heb met brallerige liberalen en stijl gereformeerden altijd onmiddellijk mot.

Ik kan me ook niet voorstellen dat die behoefte om te schrijven en te schilderen ooit verdwijnt.

Als je schrijven en schilderen als een loopbaantje beschouwt, dan denk je misschien op een dag: ik ben nu zo en zo oud, al 65, ik heb me bewezen, nu ga ik maar eens een aardig uiltje knappen en achter de geraniums in een Ole Rockin'Chair zitten, but not for me. Maar bij mij zal het schrijven en schilderen nooit ophouden. Wil ik verder leven, en adme blijven halen, dat wil ik graag, moet ik schrijven en schilderen.'

(wordt vervolgd)

© april 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl